



Pastýřský list Mons. Vlastimila Kročila, diecézního biskupa českobudějovického, ke Slavnosti Zmrtvýchvstání Páně 2019

Milí diecézané, sestry a bratři v Kristu Ježíši, našem Pánu!

Všechny vás pozdravuji dnešního dne, kdy spolu s celou Církví oslavujeme Krista, jenž „pouta smrti rozlomil a jako vítěz vystoupil z hrobu“ (Exultet). Ježíš Kristus vstal z mrtvých – Aleluja! Jeho světlo prozářilo temnotu noci a my máme před očima vítěze nad smrtí, který pomáhá i nám, abychom dokázali překonávat osobní nezdary a díky jeho milosti, abychom i dokázali kráčet stále vpřed a stále vzhůru. Každý člověk může zakusit sám na sobě, jak pravdivé je takové tvrzení, když se opírá o víru ve Zmrtvýchvstalého a kráčí v Jeho světle.

Paradoxně, právě v tento slavnostní den si dovoluji obrátit se k vám – podobně jako jsem se v naší českobudějovické katedrále obracel ke kněžím na Zelený čtvrtek – a to v souvislosti s celospolečenskou situací, kdy ona jakoby žila pouze z informací o sexuálním zneužívání v Církvi a také o tom, že i já jako biskup, tyto praktiky zneužívání kryji. Nechce se mi ani věřit tomu, že by se mezi námi našel někdo, kdo by něco takového schvaloval – ani já to nejsem! Ani já nejsem tím, kdo by něco takového kryl, zastíral či zlehčoval!

Všichni dobře známe Ježíšovo „běda“ na adresu těch, skrze které přichází pohoršení. Ježíš říká doslova: „Bylo by pro něho lépe, aby mu dali na krk mlýnský kámen a uvrhli ho do moře...“ (Lk 17,2) Všimněme si, že Ježíš nemluví o zneužívání, ale o pohoršení jako takovém; neužívá přitom žádné věkové kategorie do patnácti let, on prostě mluví o kategorii maličkových či nepatrných, což může být kdokoli, byť by mu bylo třeba deset, patnáct nebo dvacet let – v žádném případě nejde jen o věk! Zneužití maličkových je hříchem do nebe volajícím a takový čin – pokud se stal – nelze tolerovat! Na místě je pak omluva obětem, jejich podpora a přijetí, což činím i já za všechny případné provinilé, pro něž jsem představeným. A činím tak i jménem mých předchůdců na biskupském stolci, neboť jsem přesvědčen o tom, že oni by učinili stejně tak. Zvláště na Velký pátek jsme prosili v duchu kajícího smíření a smíření, za milost nápravy a za sílu čelit hříchům na všech úrovních; a především za ty viny, kterým Církev

– ať již univerzální či ta naše místní – nedokázala vždy čelit nebo jim zabránit. Chceme tedy vykročit s pokorou, bez okázalosti a především s důvěrou v našeho Pána, který je dárcem vnitřní radosti a pokoje. Nemá snad tohoto zapotřebí právě ta dnešní, tolik rozháraná doba a naše společnost, zmítaná tolikerým hašteřením a spory? Všichni se snažme přimknout se více ke vzkříšenému – živému Kristu! Jedině v jeho síle dokážeme jít dál.

Vzkříšený Ježíš kdysi řekl svým apoštolům: „Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ (Jan 20,21) To znamená, že jako Ježíš je zvěstovatelem lásky Boha Otce, tak také my máme být zvěstovateli lásky Kristovy: máme být posly jeho vzkříšení, jeho vítězství nad zlem a smrtí, máme být nositeli jeho božské lásky. Jistěže, stále zůstáváme svou přirozeností jen nedokonalými lidmi, avšak jsme těmi, kdo uvěřili a skrze křest se stali součástí velké rodiny Božích dětí. Tak putujeme tímto světem, i když naše putování není bez obtíží a obětí.

V těchto následujících dnech velikonoční doby budeme slyšet při liturgii vybrané úryvky z knihy „Skutky apoštolů“. Budeme tak mít možnost sledovat rodící se Církev, její růst i první krůčky, ale i její velmi odvážná a zásadní rozhodnutí ze strany apoštolského sboru. To je výzva ke konfrontaci i pro naši místní Církev; i my máme dobře zvažovat svou vlastní situaci, přičemž jde o to, abychom vnímali správně pastorační potřeby naší diecéze, ale i své vlastní reálné možnosti. Zcela realisticky je třeba si přiznat, že vzhledem ke stále ubývajícimu počtu kněží se do budoucna jeví jako bezpodmínečně nutné obsazovat knězem jen ty farnosti s vyšším počtem účastníků bohoslužeb. Po poradě s vikáři a kněžskou radou dojde rovněž ke sloučení malých farností do větších celků, aby tím pro správce farnosti ubylo nadbytečné administrativy. V jednotlivých vikariátech bude obsazeno kněžími přibližně šest farností, z nichž budou spravovány ostatní farnosti za pomoci jáhnů a akolytů. Ruku v ruce s touto nelehkou situací je proto stále živá výzva prvních pátků v měsíci a potřeba modliteb za duchovní povolání. Kněžství je výrazem lásky Božského srdce a nemá nic společného s klerikalismem: vyjadřuje fakt, že sám Pán se svěřuje do rukou nedokonalých lidí a činí z nich své spolupracovníky. I dnes Bůh volá k následování ve služebném kněžství, které ač nelehké a mnohdy nevážené, přesto je velmi krásné. Vy mladí, věřící křesťané: „Když dnes uslyšíte Boží hlas, nezatvrzujte srdce svá“. (srov. Žid 3,7)

Domnívám se, že v této situaci je také velmi důležité podporovat i vzdělávání těch laiků, kteří jsou ochotni zapojit se do života farností, jak v oblasti pastorační, tak i katecheze. Na podzim bude proto zahájen dvouletý kurz na Teologické fakultě v Českých Budějovicích, zaměřený na formaci a vzdělání budoucích akolytů a trvalých jáhnů, ochotných pomáhat kněžím v jednotlivých farnostech naší diecéze. Jestliže mluvíme o takovýchto výzvách pro naši místní Církev, pak jsou to výzvy adresované vám, milí diecézané. Pokud cítíte spoluodpovědnost za život Církve a myslíte, že byste mohli být nápomocni, hlase se u svých duchovních správců, kteří vám sdělí podrobnější informace.

Slavíme-li dnes Slavnost Zmrtvýchvstání Páně, je to vhodná příležitost k tomu, abychom si uvědomili, že na naší životní cestě nikdy nejsme sami. V našem putování – někdy možná strastiplném a obtížném – nás stále provází ten, který veškeré obavy a strach apoštolů proměnil v radost! Zmrtvýchvstalý daroval apoštolům svůj pokoj a tento dar pokoje nepřestává udělovat i dnes – a to každému, kdo po něm touží. Přeji vám, milí diecézané, abyste každý z vás zakusili ve svém srdci tento pokoj od vzkříšeného Ježíše, živého Krista! Kéž radostné „Aleluja“ zní nejen v našich chrámech, ale i ve všech našich domovech, rodinách i v srdcích každého z nás! Děkuji nakonec i za všechny vaše modlitby a duchovní podporu, kterou jste mi projevovali,

zvláště v uplynulých týdnech. Velmi si toho vážím, ujišťuji vás svou modlitbou a ze srdce vám žehnám!

+ Vlastimil, biskup českobudějovický